

Tato práce je pokusem ukázat, jak antropologické a biologické příběhy promlouvají k lidem a jak tito na sebe berou jejich tvar. Tématem této práce je tzv. teorie lidské autodomestikace (dále také TAD). Tato teorie, či spíše soubor teorií, tvrdí, že člověk (či některé lidské skupiny) ve své současné podobě nesou morfologické, anatomické, fyziologické, behaviorální či psychologické znaky typické pro domácí zvířata. Postoje k tomu, zda je člověk domestikovaný, zda je třeba jej dále domestikovat či naopak jej tohoto „jha“ zbavit se v různých dobách a u různých autorů lišily, nicméně samotná myšlenka implicitně v této teorii obsažená, totiž že člověka tak či onak šlechtit po způsobu domestikantů lze, nejenže stála např. u zrodu eugeniky a rasové hygieny, ale svou aktuálnost neztratila ani v dnešní době genetického inženýrství